

BOŽÍ PRINCÍP

„MY MILUJEME, LEBO ON NÁS MILOVAL AKO PRVÝ.

Text: L 7,36-50

Môžu sa dvaja ľudia líšiť viac?

K nemu s úctou vzhliadajú. Na ňu sa pozerajú zhora.

On je lídrom spoločenstva. Ona je prostitútkou.

On sa živí propagovaním pravidiel. Ona sa živí ich porušovaním.

On poriada hostinu. Ona kazí dekórum.

Kto je z nich ten zbožnejší, koho by sme radšej pozvali k sebe na obed? Asi každý z nás by si vybral jeho. Každý okrem Ježiša. Ježiš ich oboch poznal. A Ježiš si vybral ženu. A aj patrične jemu – váženému mužovi Šimonovi, vysvetlil prečo.

Niežeby o to vysvetlenie Šimon stál. Jeho myseľ sa zaoberala niečím úplne iným. Ako sa takáto žena dostala do môjho domu. Nevie, komu skôr vynadať. Žene, či sluhovi, čo ju pustil dnu. Veď toto je oficiálna večera, len pre pozvaných – smotánka. Šimon zúri. „*len sa na ňu pozrite, ako sa predvádza, plazí sa pri majstrových nohách, dokonca mu ich bozkáva. Prečo jej to dovolí? Ak by bol tým, za koho sa vydáva, hneď by vedel kto to je a nechcel by mať s ňou nič spoločné.*“

Tu je jedna z lekcí, ktorú sa Šimon tento večer naučil: „*nemysli si nič, čo nechceš, aby Ježiš počul.*“ Pretože ale Ježiš počul, čo si Šimon myslí, rozhodol sa podeliť s ním o svoje vlastné myšlienky.

L 7,40-47

Šimon síce pozýva Ježiša k sebe do domu, ale zaobchádza s Ním ako z nevitánym strýkom alebo bratrancom. Bez zvláštnej úcty, bez bozku na uvítanie, bez umytia nôh. Povedané v dnešnej reči – neotvoril Mu dvere, nevzal kabát, nepotriasol rukou. Týmto dáva Šimon najavo, že hosť nie je vítaný.

Žena však robí všetko, čo Šimon zanedbal, bez toho, že by vedela, že to Šimon zanedbal. NEVIEME JEJ MENO, POZNÁME IBA JEJ POVEŠŤ – HRIEŠNICA – nič lichotivé.

NO NÁZORY ĽUDÍ JEJ NEZABRÁNILI PRÍSŤ. NEPRIŠLA KVÔLI NIM. Prikladá líce k Jeho nohám, špinavým z cesty. Nemá vodu, ale slíz má dosť. Nemá utierku, no má vlasy. Otvorí fľaštičku s voňavkou – asi jediným jej cenným majetkom – a jemne Mu ju vtiera do pokožky. Správne myslenie je, že človek ako Šimon by mal ako prvý preukázať takúto lásku. Je predsa vzdelaným človekom, teológom. No je aj príkry a drží si odstup. Na druhej strane by sa zdalo, že takáto žena sa bude Ježišovi vyhýbať. Je predsa mestská prostitútkou. No nevie Mu odolať

Prišla smädná, vyprahnutá vinou. SMÄDNÁ SEBALÚTOSŤOU. SMÄDNÁ Z NESČÍSELNÝCH NOCÍ, KDE HĽADALA LÁSKU A ŽIADNU NENAŠLA. PRIŠLA SMÄDNÁ!!!!!!!

Na druhej strane Šimon ani nevie, že je smädný. ĽUDIA AKO ON NEPOTREBUJÚ MILOŠŤ, ONI JU ANALYZUJÚ. NECHCÚ ZMILOVANIE, DEBATUJÚ O ňOM A PREROZDEĽUJÚ HO. NIEŽEBY ŠIMON NEMOHOL MAŤ ODPUSTENÉ, ON O TO JEDNODUCHO NESTÁL. A tak zatiaľ čo ona pije, on sa napaľuje.

KÝM ONA MÁ LÁSKY NA ROZDÁVANIE, ON ŽIADNU PONÚKNUŤ NEMÔŽE. PREČO? Princíp 7,47 „*Preto hovorím ti: Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo mnoho milovala. Komu sa však málo odpúšťa, málo miluje.*“ Inými slovami, nemôžeme dať to, čo sme nikdy nedostali. AK SME NIKDY NEDOSTALI LÁSKU, AKO MÔŽEME MILOVAŤ OSTATNÝCH.

Ale ako sa veľmi snažíme!!! Tak veľmi chceme, vieme že je to správne, že by to tak malo byť, že by to tak malo fungovať. Prečo to ale nefunguje, prečo to nakoniec skoro vždy zlyháva??? Snáď sme niečo preskočili? Čo ak prvý krok lásky nemá smerovať k nim, ale k NEMU?? ČO AK JE TAJOMSTVO LÁSKY UKRYTÉ V PRIJÍMANÍ??? DÁVAME LÁSKU TAK, ŽE JU NAJPRV DOSTANEME. „*My milujeme, lebo On nás miloval ako prvý.*“ 1J.4,19

To, čo zachráni naše manželstvo, naše vzťahy, našu cirkev, sa nenachádza v našom vnútri. Potrebujeme pomoc zvonku. MILOVAŤ, AKO MILUJE BOH. Začnime tým, že prijmeme Jeho lásku. MY FARÁRI SA ČASTO DOPÚŠŤAME CHYBY, KEĎ NALIEHAME, ABY SME MILOVALI OSTATNÝCH, ODPÚŠŤALI INÝM BEZ TOHO, ABY SME ZDÔRAZNILI V PRVOM RADE, AKO SME MI MILOVANÍ, AKO NÁM BOLO ODPUSTENÉ. V ľudských srdciach nie je dostatok lásky.

Potrebujeme niečo na účet vložiť, skôr ako z neho môžeme vyberať. „*V tom sa prejavila Božia láska k nám, že svojho jednorodeného Syna poslal Boh na svet, aby sme žili skrze Neho. V tom je láska, že nie my sme milovali Boha, ale že On miloval nás a poslal svojho Syna ako obeť zmierenia za naše hriechy.*“ 1.4,9-10 až keď vložíme na účet takýto bezhraničný vklad, môžeme „platiť“

Nežime v zúfalstve, počúvajte pozorne. Boh nás miluje. Osobne. Mocne. Ostatní sľubovali a zlyhali. NO BOH SĽÚBIL A SLOVO DODRŽAL. Boh miluje vernou láskou. A jeho láska – ak jej dovolíš – ťa dokáže naplniť láskou, ktorá je hodná dávania.

Musíš prísť, musíme prísť k Ježišovým nohám. NÁZORY INÝCH ĽUDÍ NÁM MÔŽU BYŤ UKRADNUTÉ. NEJDEME SEM, NEJDEME K PÁNOVI KVÔLI NIM. IDEME KVÔLI TOMU, ŽE NÁM NIČ INÉ NEOSTÁVA, ŽE OSTATNÉ SKLAMALO, ŽE CHCEME ZAŽIŤ POCIT, BYŤ MILOVANÝ.

Že to musíme mať!

Predstav si, že pred tvojim domom zvoní exekútor so súdnym príkazom na vysťahovanie. Už si prišiel o nábytok, auto, odpojili ti elektrinu, vodu aj plyn a o pár minút skončíš na ulici, lebo už nemáš vôbec nič. Otvoríš dvere a úradník v obleku ti povie, koľko dlhuješ, máva pred tvojim nosom účtami, no ty mu len pripomenieš, že kde nič nie je, ani smrť neberie. Práve keď sa chystá volať políciu, zazvoní telefón. Volá prezidentský palác. Rád by s úradníkom hovoril prezident. Zatiaľ čo prezident hovorí, úradník v obleku prikyvuje: „áno, pane.... áno, pane.... áno, pane.“ Zloží telefón a pozrie sa na teba: „Neviem, aké máte známosti, ale vaše dlhy sú zaplatené,“ povie, roztrhá účty aj súdny príkaz a kusy papiera nechá padať na zem.

Čo nám tento príbeh pripomína, čo ním môžeme povedať?

Možno si nevedel že presne toto urobil Boh pre nás. Možno ti ešte nikto nepovedal o Božej trpezlivosti a ochote znášať tvoje prešľapy.

Možno si diemal, keď sa na bohoslužbách čítal žalm 103,8-10: **„Hospodin milosrdný je a lútostivý, zhovievavý a bohatý je v milosti. Nebude sa ustavične prieť, nebude sa naveky hnevať. Nenakladá s nami podľa našich hriechov a neodpláca nám podľa našich vín.“** Ak si to nevedel, nediv sa, že si podráždený. Nediv sa, že si netrpezlivý. Bankrot vie aj z najlepšieho človeka spraviť hundroša. Vieš čo je potrebné urobiť? Vykroč na verandu. Postav sa tam, kde stál daňový úradník a pozri sa na tie roztrhané kúsky dokladov a účtov. Dívaj sa na dôkaz Božej trpezlivosti.

Bol si zadlžený! Spomínaš na to keď si Jeho meno používal iba ako nadávku? Boh mohol s tebou poriadne zatočiť. No nezatočil. Bol trpezlivý.

Spomínaš na tisíce západov slnka, za ktoré si Mu nikdy nepoďakoval? Mohol sa rozhodnúť dávať ti už ďalej krásu len na prídel. Nerozhodol sa. Mal s tebou trpezlivosť.

Spomínaš, koľkokrát si bral Jeho meno nadarmo a Jeho to urážalo a bolelo. Mohol trestať, no neurobil to. Mal a má s tebou trpezlivosť.

Spomínaš na tie nedele keď si sa prišla do kostola len popredvádzať v nových šatách? Je zázrak, že ťa tam nenechal stáť nahú. No nenechal. Bol trpezlivý.

A všetky tie sľuby. Dostanem sa z tohto a už nikdy nepoviem žiadnu lož. Môžeš sa spoľahnúť že Odteraz sa ťa vždy zastanem. Už som skončil so svojimi zlými náladami, Pane. Ak by nesplnené sľuby boli drevom, mohli by sme si z neho postaviť hrad. Boh má nespočetné množstvo dôvodov, aby sa na nás vykašľal. A predsa to neurobil. Prečo? Pretože Boh je s nami trpezlivý. **„Láska je trpezlivá.“**

Trpezlivosť ale nie je naivná. Neignoruje zlé správanie. Jednoducho udržiava plameň horáku mierny. Čaká. Počúva. Trvá jej dlho, kým zovrie. Takýmto spôsobom sa k nám správa Boh. Svojho času nám Ježiš rozpovedal podobenstvo o kráľovi ,ktorý sa rozhodol dať do poriadku svoje účty s ľuďmi, ktorí mu dlhovali peniaze. Zavolá si muža, ktorý mu nie je dlhý tisíc či stovky tisíc ale milióny dolárov. Kráľ to uzavrie s tým, že muž spolu so svojou ženou aj deťmi budú predaní, aby zaplatili dlhy. Pre neschopnosť splácať stratí ten muž všetko a všetkých jemu drahých. Niet sa čo čudovať, že muž padol kráľovi k nohám a na kolenách prosil: pozhovej (buď so mnou trpezlivý) a všetko ti vrátim. A pán sa nad sluhom zľutoval prepustil ho a odpustil mu aj dlžobu. Prekvapujúco sa tu zjavuje slovíčko pozhovej, teda „buď trpezlivý“. Dlžník neprosí o zmilovanie či odpustenie dlhu. Prosí o trpezlivosť. Rovnako Je zaujímavé, že to slovo sa tu objavuje celkom jedinečne. Ježiš ho použije iba v tomto príbehu dvakrát. Na žiadnom inom mieste v evanjeliách sa nenachádza. Možno je zriedkavý spôsob akým autori v prvom storočí kládli na niečo dôraz. Trpezlivosť je viac ako len cnosť na dlhé rady a pomalých čašníkov. **Trpezlivosť je červeným kobercom po ktorom k nám kráča Božia Milosť.** Odrazu Však príbeh nabere iný smer. Muž čerstvo zbavený dlhu má zo súdu naponáhlo. Kráča na predmestie a tam vyhľadá iného muža, ktorý dlží peniaze jemu (Mt 18,28-30). Kráľ bol zhrozený. ako ten muž mohol byť taký netrpezlivý? Ako sa odvážil byť taký netrpezlivý? Atrament pečiatky „odpustené“ na jeho dlžnom úpise bol ešte stále vlhký. Nečakali by sme, že sa v ňom prejaví aspoň kúsok z matky Terezy? Veď človek, ktorému bolo tak mnoho odpustené bude zaiste aj mnoho milovať. No on nie. A nedostatok lásky ho doviedol k drahej chybe (Mt 18,32-34). Zahrnuli ho veľkou trpezlivosťou, no on sám žiadnu nepreukázal. To nás núti zamyslieť sa, či vlastne pochopil dar, ktorý dostal.

Možno je potrebné položiť si tú istú otázku. Ako veľmi vami prenikla Božia trpezlivosť? Počuli ste o nej. Čítali. No Prijali ste ju? Odpoveďou je vaša vlastná trpezlivosť. Ak nám trpezlivosť prenikla hlboko do nášho vnútra, dokážeme ju aj slobodne rozdávať. Netrpezlivosť uväzňuje dušu. Práve preto sa nám Boh ponáhľa pomôcť, aby sme sa tomu vyhli. Nielenže od nás Požaduje trpezlivosť, sám nám ju ponúka. Trpezlivosť je ovocie Ducha. Prosili ste Boha o toto ovocie? Budme v týchto prosbách verní a trpezliví – Boh počuje a Boh reálne koná. Dôverujme Mu. V modlitbe prosme aj o porozumenie, o múdrosť. Trpezliví ľudia sú múdri. **„Trpezlivý (má) veľa rozumu, prchký však vyvádza (priam) bláznovstvo.“** Pr 14,29 Čo ak má vaša netrpezlivosť korene v nedostatku porozumenia. Pán je k nám trpezlivý.

A ak On má s nami trpezlivosť, nedokážeme niečo z nej venovať i iným? Samozrejme že môžeme. Pretože viac ako čokoľvek iné „**Láska je trpezlivá.**“

„Láska je dobrotivá“ 1K 13,4

„TVOJ KVOCIENT DOBROTY“

V Božom slove máme veľa príbehov ľudí, ktorí zažili Boží dotyk dobroty. Prerozprávajme si dva krátke príbehy

Vo dverách sa objavil obchodník. Povedal že sa volá Zacheus. Nízky chlapík v talianskom obleku, dokonale upravený. Hneď mi bolo jasné, že sa mu darí. „Nedajte sa oklamať výzorom,“ hovorí, „mal som peniaze, no žiadnych priateľov. Ten veľký dom na konci mesta je môj, no nikto ma tam nikdy neprišiel navštíviť, dokonca ani Jehovovi svedkovia. Nie že by som sa im čudoval. Kúpil som ho za peniaze, ktoré som z nich zodral na daniach. Nie, nikto ma nenavštívil, až kým sa jedného dňa neobjavil Ježiš. „Dnes prídem na návštevu,“ vyhlásil. Priamo tam v centre mesta, kde Ho každý počul. Viete, nemusel to robiť, reštaurácia bola za rohom, alebo som Ho mohol pozvať na obed do klubu. No On nie, On chce prísť ku mne domov. A chcel, aby to všetci vedeli. Jeho podpis je prvý v mojej knihe návštev. Bol ku mne dobrý, nemyslíte? neveriteľne dobrý.

Alebo známy príbeh o žene hriešnici. Všetci ju dobre poznáme. Dlhodobo chorá, minula všetko, nemala nikoho. Rozhodla sa, že sa musí dostať k Ježišovi, keď sa dopyčuľa, že je v meste. Povedala si: „ak sa dotknem Jeho rúcha, určite ozdravím.“ Keď sa Ho dotkla, Ježiš pocítil, že vyšla z Neho sila. „Kto sa ma to dotkol,“ opýtal sa. Chcela sa ukryť, ale jednoducho to nešlo. Celý dav čakal, čo sa stane. A ona Mu všetko rozpovedala, celú pravdu, úplne všetko! Skúsme si to predstaviť: zatiaľ čo Ježiš počúval, ostatní čakali. Dav čakal, mestskí predstavitelia čakali, dievčatko umieralo, ľudia sa tlačili, učenici sa hádali, ale Ježiš... Ježiš počúval. Vypočul si celý príbeh. Nemusel. Uzdravenie by malo stačiť. No Jemu to nestačilo. Ježiš chcel viac, ako len uzdraviť jej telo. Chcel si vypočuť jej príbeh, celý. Celý príbeh. Koľká láskavosť. **Zázrak je vrátil zdravie, dobrota obnovila jej dôstojnosť.** A na to, čo urobil potom, tá žena nikdy nezabudne. Ako by už neurobil dosť, nazval ju dcérou. „Dcéra, raduj sa, tvoja viera ťa uzdravila, choď v pokoji.“ Nikdy takto predtým nikoho nenazval, ju prvú.

Ježišova dobrota. Ľahko sa nám premýšľa o Jeho moci, Jeho utrpení, o Jeho vernosti, no každý, kto príde vo viere k Pánovi Ježišovi bližšie zisťuje, že Boží Syn prichádza odetý dobrotou. Je natoľko dobrý a láskavý, že Ho zaujímajú naše prešľapy, natoľko dobrý, že obeduje s podvodníkom, natoľko dobrý, že žehná trpiacej žene.

„**Láska je dobrotivá,**“ píše Pavol. Nehemiáš súhlasí: „**Ale Ty si Boh odpúšťania, milostivý a milosrdný, dlhohzovievajúci a bohatý v milosti, preto si ich neopustil.**“ Neh.9,17 Dávid súhlasí tiež: „**Tak som Ťa vyzeral vo svätyni, aby som videl Tvoju moc a slávu. Lebo Tvoja milosť je lepšia ako život; a moje pery velebiť Ťa budú.**“ Ž.63,3-4

Asi najkrajší dôkaz nebeskej dobroty ponúka Ježiš vo svojom pozvaní: „**Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťaženi; ja vám dám odpočinutie! Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci, a nájdete si odpočinutie duše; lebo moje jarmo je lahodné a moje bremeno ľahké!**“ Mt.11,28-30 Farmári v starovekom Izraeli trénovali neskúseného vola tak, že mu nasadili jarmo spolu so starším skúseným volom. Okolo staršieho zvieraťa popruhy pevne pritiahli. On niesol náklad, no jarmo mladého vola bolo upevnené voľne. Kráčať povedľa skúsenejšieho vola, no jeho jarmo bolo ľahké. Týmito slovami nám Pán hovorí, že kráča spolu s nami, a je to ON, kto nesie váhu a ťahá náklad. Ktovie, koľko takých nákladov za nás Ježiš nesie a my o tom ani len nevieme.

Dobrotivá láska je ale veľmi praktická. Nejde s tebou „jednu míľu“, ide dve. Nepovie len dobré ráno, ale aj uvarí kávu. Nepovie len bezdomovcovi, budem sa za vás modliť, ale ide, a kúpi mu jedlo. Nájde si čas tam, kde ostatní hľadajú výhovorky. Dokáže sa modliť a žehnať nielen dobrým, ale naopak, aj nepriateľom, tým, čo sú v očiach ľudí zlí a nehodní. Neurobil to už Pán Ježiš ako príklad a inšpiráciu pre nás? On nielenže prišiel na svadbu, on ju zachránil pred trapasom. Nielenže uzdravil ženu, ale vrátil jej sebaúctu. Urobil viac,, než že len zavolať Zachea po mene; on navštívil jeho dom. Pretože „**láska je dobrotivá.**“

„**Ale buďte vospolok dobrotiví, milosrdní, odpúšťajte si, ako aj Boh odpustil vám v Kristovi.**“ Ef.4,32

„ZRANENÉ SRDCE“

Počuli sme už o lodi s názvom *Pelicano*? Od roku 1986 sa plaví po oceánoch. Nechceli ju pustiť do žiadneho prístavu. V čom bol problém? Problém nebol v lodi, nebol ani v posádke. problém bol v tom, že táto loď bola plná odpadu. 15 000 ton odpadu, Bol to odpad z Filadelfie, ktorý sa spálil na popol a ten popol sa naložil na palubu lode. Ale nikto ho nechcel. Na začiatku ho bolo príliš veľa, neskôr bol príliš starý. Kto by chcel potenciálne toxický odpad? Bezútešná situácia lode *Pelicano* je jasným odkazom. Lode plné odpadu si nájdú len minimum prístavov. Ale vidíme v tom veľmi peknú paralelu: srdciam plných odpadkov sa nevedie o nič lepšie.

Sám život vyhadzuje odpadky na našu palubu. Manžel má príliš veľa práce, tvoja žena je príliš ušomraná, tvoj šéf očakáva od teba veľmi veľa, tvoje dieťa je stále nespokojné, každá maličkosť v tebe vyvolá ustarostenosť, nespokojnosť... A výsledok? Odpad. Ďalší a ďalší náklad hnevu, viny, pesimizmu, zatrpknutosti, úzkosti, netrpezlivosti. A to všetko sa hromadí. Odpad nás ovplyvňuje, znečisťuje naše vzťahy. Aj u Kaina to tak bolo. Najprv bola zlosť v jeho mysli, až potom krv na jeho rukách. Farizeji najprv zabili Krista vo svojich srdciach až potom na kríži.

Premýšľajme: Dnešné myšlienky sú zajtrajšie činy.

Dnešná žiarlivosť je zajtrajšia zúrivosť.

dnešná úzkoprsosť je zajtrajší zločin z nenávisťi.

dnešný hnev je zajtrajšie rúhanie sa.

dnešná chlípnosť je zajtrajšie cudzoložstvo.

dnešná chamtivosť je zajtrajšia sprenevera.

dnešná vina je zajtrajší strach.

Možno aj preto Pavol píše: „Láska nezmýšľa zle“.

nechajme odpadky na palube nášho srdca a ľudia ich zacítia. Problém lode *Pelicano* sa začal prvou lopatou. Posádka ho mohla hneď pri bráne odmietnuť a život všetkých na palube by bol omnoho jednoduchší, keby nikdy nedovolili, aby odpad naložili na palubu. Život bude k tebe prívetivejší, ak budeš postupovať rovnako.

Niektorí ľudia si myslia, že nemajú na výber. Ale sme vari obeťami našich myšlienok? „Nehovor ku mne, mám zlú náladu“, vravíme. Ako by nálada bola miestom, ku ktorému sme prikovaní a nie emócia, ktorú si pripúšťame. Alebo povieme: „Netráp sa s ňou, ona už má takú zlú povahu!“ Je povaha niečo, „čo máme“? Ako nádchu či chrípku? sme obeťami emocionálnych baktérií, alebo máme na výber? Pavol tvrdí, že na výber máme. „**boríme mudrlantstvo a každú namýšľavosť, čo sa dvíha proti poznaniu Boha, každú myšlienku podrobujeme v poslušnosť Kristovu.**“ 2K 10,4-5

Apoštol tu používa vojenský žargón – „**podrobujeme**“ /“**pútame, viažeme**“ EKUM/- v „**poslušnosť Kristovu.**“ My sme vojaci a naše myšlienky sú nepriatelia. Máme od Pána autoritu, aby sme sa tomu, čo je od zlého vzopreli a odmietali to. Nedovoľme zlým, diabolským, svetským myšlienkam „vstúpiť na palubu.“ Vieš, že máš autoritu povedať: „sebeckto, ustúp z cesty!“ Odmietam hnev a zlobu! Odmietam nenávidieť a chcem sa učiť milovať! Je na nás, ako budeme chrániť svoje myšlienky a svoje srdce. Vezmime si k srdcu radu kráľa Šalamúna: „**So všemožnou bdelosťou chráň si srdce, lebo z neho pramení život.**“ Pr 4,23

Ak by sme to mali parafrázovať: veľmi stráž svoje myšlienky, lebo ony určujú beh tvojho života.

Praktický príklad: Snažíš sa sústrediť na svoju prácu, keď ti príde na myseľ to, čo o tebe povedal tvoj sused. Podpichol ťa, pretože ty sa snažíš a on ťa chcel zhodiť, možno zosmiešniť. spochybnil ťa! Začneš premýšľať: To som si nezaslúžil. Kto je on, že ma kritizuje, nech sa pozrie na seba, sám je hrozný človek, má čudný vkus a je taký divný! V tejto chvíli sa musíš rozhodnúť, ako sa budeš správať. Budeš myslieť na zlé? Môžeš, ale v tom prípade púšťaš na palubu svojho srdca sebaľútosť, hnev, odsúdenie. Koreň horkosti v tvojom srdci má opäť dobré živiny a rastie! Alebo sa môžeš rozhodnúť pre úplný opak. Spútaš a odmietneš tieto myšlienky, vzoprieš sa nepriateľovi. Určite je dobré naučiť sa naspamäť verš: „**Dobrorečte tým, čo vás prenasledujú, dobrorečte a nezlorečte!**“ R 12,14, alebo „**Neodplácajte sa zlým za zlé, ani zlorečením za zlorečenie, ale naopak: žehnajte, lebo na to ste povolani, aby ste zdedili požehnanie.**“ 1Pt 3,9

Ako zmeniť bezútešnú situáciu lode *Pelicano*? Zmeň náklad, zmeníš loď. Zmeň myšlienky zmeníš osobu. Ak sú dnešné myšlienky zajtrajšími činmi, čo sa stane, ak naplníme svoje mysle myšlienkami o Božej láske, ak budeme premýšľať o Božej milosti, ktorú nám Boh dal? Zmení to náš postoj k iným? Pavol tvrdí, že

určite áno. Nejde ale iba o to, aby sme to zlé udržali mimo nás, musíme sa naplniť dobrom. „**Láska nezmysľá zle.**“ A Pavol do Filipis píše: „**Napokon premýšľajte, bratia, o všetkom, čo je pravdivé, čo čestné, čo spravodlivé, čo čisté, čo lúbezné, čo príjemné, o všetkom, čo je cnostné a čo chválitebné!**“ Fil 4,8

Premýšľať znamená a vyjadruje to isté, čo slovo uvažovať - študovať zameriavať sa, umožniť, aby to, čo sledujeme, nás aj ovplyvňovalo. Potrebujeme „mysel Kristovu.“

Amen

Asi všetci dobre poznáme, čo je to sebeckosť. Je to diagnóza, s ktorou máme viac či menej v živote problém.

Je to v nás hlboko zakorenené. Predpokladajme, že sme na skupinovej fotografii. Keď ju pozeráme, koho hľadáme očami ako prvého. Seba! Iné prejavy sú rovnako zaujímavé: 1. také zvieranie rúk - omotávajú tvoje prsty majetok a nepustia ho za žiadnu cenu? 2. trčiace zuby - škripeš zubami vždy, keď ťa niekto preruší, alebo si nazlostenejší? 3. široké ramená - rád sa pretláčaš cez iných? Si rád, keď ťa iní potľapkávajú po pleciach? Egoisti vidia všetko cez seba. Ich motto: „všetko je o mne.“ Štýl obliekania, forma bohoslužieb, práca, poriadok v rodine. Musí to byť po mojom. Až vtedy je to dobré a správne! to je sebeckosť, ktoré môže byť smrteľné. Apoštol Jakub k tejto téme veľmi trefne píše: „**Ved' kde je závisť a neznášanlivosť, tam je nepokoj a všetko možné zlo.**“ Jk 3,16. TU vidíme ovocie ľudskej – démonickej múdrosti, ktoré „hladká“ a povzbudzuje práve tieto ľudské pudy a správanie, ako závisť či neznášanlivosť.

Keď chceme dôkaz sebeckosti, skúsme pozornejšie čítať noviny medzi riadkami. Koľkí pre sebeckosť tunelujú, obohacujú sa, berú úplatky! Koľko ľudí pre sebeckosť iných umrelo v dopravných nehodách? koľkí pre sebeckosť dovoľujú ekologické katastrofy, aby sa mohli oni nabaliť a je im jedno, čo bude s inými ľuďmi, či so životným prostredím? Mohli by sme pokračovať, ten výpočet je žiaľ nekonečný.

Pokúsme sa pozorne čítať slová apoštola Pavla z listu Filipským z druhej kapitoly: „**Nič nerobte z ctižiadostivosti ani pre márnú slávu, ale radšej v pokore pokladajte iných za vyšších od seba a nevyhľadávajte iba svoje záujmy, ale aj záujmy druhých.**“ 2,3-4 Slovo, ktoré Pavol použil pre sebeckosť má svoj slovo tvorný základ v slove „roztržka“, „spor“. Poukazuje na prílišné zaoberanie sa sebou, ktoré zraňuje iných, deštruktívnu aroganciu. V prvom storočí sa toto slovo používalo pre politikov, ktorí si zaistili svoje miesto nelegálnou manipuláciou. „Sebeckosť je posadnutosť sebou, ktorá vylučuje všetkých a zároveň zraňuje každého.“

Ako je to s nami? Vždy a v prvom rade myslíme na seba? Na svoju povosť, čosť, prospech? Áno, môžeme sa tak rozhodnúť a tak žiť. So všetkými následkami. Alebo? „**radšej v pokore pokladajte iných.**“ **INÝCH!** Prečo? Pretože „**láska nie je sebecká.**“ Je v poriadku túžiť po úspechu, len na ceste za ním nesmieme zraňovať ľudí okolo seba, či budovať seba na úkor iných, ak chceme vyzerat' lepšie.

Láska vzťahy buduje, sebeckosť ich rozožiera. Preto na to Pavol kladie taký dôraz: „Nič nerobte z ctižiadostivosti (sebeckosť) ani pre márnú slávu...“ Je to ale veľmi ťažké, preto potrebujeme pomoc Ducha Svätého. Čítame: „**Ak je teda nejaké napomenutie v Kristovi, ak je nejaké povzbudenie lásky, ak je nejaké spoločenstvo Ducha, ak je nejaký súcit a milosrdenstvo, naplňte svoju radosť: zmysľajte rovnako, majte rovnakú lásku, buďte jedna duša a jedna myseľ.**“ F 2,1-2

Tieto slová sú liekom na diagnózu „sebeckosť“. „**zmysľajte rovnako, majte rovnakú lásku, buďte jedna duša a jedna myseľ,**“ a hlavne „**v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba.**“ Pretože „**Láska nie je sebecká.**“ A Tak v nás môže zažiť Kristov charakter. Tých príležitostí budeme mať dostatok.

**„láska sa nevystatuje a nenadúva“ 1K 13,4
„LÁSKA SA NEVYPÍNA“ „LÁSKA NIE JE PYŠNÁ.“**

Všetci vieme, čo je to šikana, či „mobing“. Silnejší, schopnejší, či ten, čo má moc sa povyšuje, vyťahuje či zneužíva slabšieho. Fyzicky alebo psychicky, duševne aj duchovne. Jeden muž, ktorý vyrastal na farme, raz rozprával, ako ich sliepky útočili na mladé choré kurča. Utekal domov, aby mame povedal, čo sa deje. Jeho mama mu to vysvetlila: „To sliepky robia. Keď je jedna z nich naozaj chorá a slabá, ostatné ju uďobú na smrť.“

Toto je dôvod, prečo Boh hovorí, že v láske nie je miesto pre „odobávanie.“ Pán Ježiš niečo také netoleruje a neschvaľuje. Stádovité myslenie možno funguje na farmách či v spoločnosti, ale v žiadnom prípade nie v Jeho kráľovstve. Poznáme Jeho vyjadrenia na popredných mužov svojej doby: **„A všetky svoje skutky konajú, aby ich ľudia videli. Širšími si robia modlitebné remienky a zväčšujú strapce na rúchu; obľubujú si predné miesta na hostinách, prvé miesta v synagógach, pozdravy na námestiach, a to, keď im ľudia hovoria: Majster!“** Mt 23,5-7 Ľudia, ktorí mali byť vzorom v pokore, ochote, skromnosti, zbožnosti žili a robili presne naopak. Toto Pán netoleruje. Ani pri nás. Veď ako môžem milovať iných, keď mám oči iba pre seba? Ako môžem ukazovať na Boha, keď ukazujem iba na seba? Ako môže niekto vidieť Boha, keď ho zacláňam ja svojim egom? Na toto všetko reaguje Pavol slovami „Láska sa nevystatuje a nenadúva.“

Ako to zmeniť vo svete, ktorý je presiaknutý „evolučnými názormi“, že musí vyhrať ten najšikovnejší, najschopnejší, najlepší, najmocnejší, a ostatní sa tam dostanú buď podvodom, alebo budú pre tých mocných „rohožkou a otrokmi“?

Musíme zmeniť smer – Božím spôsobom. Vo svetle tlačenía sa hore si vyberme pokoru. Smerujme dole a nie hore. **„radšej v pokore iných pokladáme za hodnotnejších než seba.“** F 2,3 Presne v tomto nám dal príklad Pán Ježiš. Zmenil pravidlá. Kým ostatní sa tlačili a tlačia hore, On klesal dole: **„Tak zmýšľajte medzi sebou, ako aj Ježiš Kristus, ktorý mal podobu Božiu a svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež, ale vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu služobníka, podobný sa stal ľuďom, a keď sa zjavil ako človek, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži.“** F 2,5-8

Urobili by sme to isté? On vymenil nepoškrvnený zámok za zatuchnutú maštal', klaňanie sa anjelov za spoločnosť spodiny. Mohol držať celý vesmír, namiesto toho sa krčovito držal prsta mamy. Kebyže sme Bohom, spali by sme na slame, utekali pred šialeným kráľom, či nechali sa zabaliť do plienky? Ja nie, ale Kristus áno.

Ponížil sa!!! Prešiel od rozkazovania anjelom k spánku na slame. Dlaň, ktorá držala vesmír, prijala od vojaka klinec. Prečo. Pretože taká je láska. „Kladie milovaného pred samu seba. Tvoja duša je dôležitejšia než Jeho krv. Tvoj večný život je dôležitejší ako Jeho smrť na zemi. Tvoje miesto v nebi bolo pre Neho dôležitejšie ako Jeho miesto v nebi. Vzdal sa svojho, aby si mohol mať ty svoje vlastné.“

To je cesta lásky, na ktorú nás aj v tomto advente volá Pán Ježiš. Chceme vidieť zmenu, túžime po tom, aby boli ľudia okolo nás oslovení evanjeliom, aby začali premýšľať o našom Bohu? Aby si pri počúvaní kolied kládli správne otázky a pustili do srdca TOHO, ktorý sa narodil aj kvôli nim a má moc ich zachrániť z ich hriechov? Sme teda ochotní vidieť „iných hodnejších než seba?“ Sme schopní hľadať „viac prospech iných než seba.“ Dokážeme sa ponížiť bez toho, aby sme to hneď iným vyhadzovali na oči a cítili sa nekonečne ukřivdené? Bez toho, aby sme hneď obhajovali svoje práva a hladkali svoje ego? Ťažké, nesmierne ťažké, ale to je cesta Božej lásky. Musí „zísť dole“, aby mohla byť vyvýšená.

Boh pamätá na malé vtáčiky. My si pamätáme orly. Športovým tímom dávame mená jastrabov a sokolov. Ale Boh si všíma vrabce. Veď Pán Ježiš povedal: **„Či nepredávajú päť vrabcov za dva groše? A Boh ani na jedného z nich nezabúda. Aj vlasy na hlave vám všetky spočítal. Nebojte sa teda; drahší ste vy ako mnoho vrabcov.“** L 12,6-7 Nájde si čas pre deti, ujíma sa malomocných. Nevernej žene ponúka druhú šancu a zlodejovi na kríži osobné pozvanie. My si vyberáme koho? Pokorné srdce dáva úctu iným.

Nemáme lepší príklad, ako náš Pán a Spasiteľ. Bol spokojný stým, že Ho poznali ako tesára. Nemal problém, že si Ho pomýlili so záhradníkom. Svojim učeníkom umyl nohy. Volá nás pravidelne ku svojmu stolu, denne nás uisťuje o svojej priazni a milosti. A čo my?

Ako je na tom naše ego. Nemalo by viac „umierať na kríži“? Viac sa učiť pokore, nemali by sme sa viac modliť, aby viac Pán lámal náš charakter a pomáhal nám ničiť našu pýchu a ješitnosť? Ťažká modlitba, ešte ťažšia Božia škola. Ale nemáme na výber, ak máme byť svetlom sveta a soľou zeme, pretože **„láska sa nevystatuje a nenadúva“**. Robí presný opak. A to je výzva pre nás. To je cesta učeníkov Pána Ježiša.

Amen

